

over træffes afgørelsen af Justitsministeriet, Direktoratet for Kriminalforsorgen.

Afgørelser efter § 38, stk. 2, træffes som hovedregel af Justitsministeriet, Direktoratet for Kriminalforsorgen. Institutionernes ledere har dog kompetence til at bestemme, om udenlandske indsatte, der skal udvises, og som i øvrigt vil kunne løslades på prøve i henhold til straffelovens § 38, stk. 1, skal løslades, når 7/12 – dog mindst 2 måneder – af straffetiden er udstået. Endvidere kan institutionernes ledere bestemme, om indsatte, der udstår straf af fængsel for totalnægtelse af værnepligtstjeneste m.v., skal løslades på prøve, når halvdelen – dog mindst 2 måneder – af straffetiden er udstået.

2.2.4. Den reststraf, der efter prøveløsladelse henstår uafsonet, kan under visse omstændigheder senere komme til afsoning. Hvis den prøveløsladte begår nyt strafbart forhold i prøvetiden, for hvilket den pågældende indenretligt sigtes inden prøvetidens udløb, følger det af bestemmelsen i straffelovens § 40, stk. 1, jf. § 61, stk. 2, at retten har mulighed for at fastsætte en fælles ubetinget straf, hvori også indgår den uafsonede reststraf.

Overtræder den prøveløsladte vilkår for prøveløsladelse fastsat i medfør af § 39, stk. 2, kan Justitsministeriet efter straffelovens § 40, stk. 2, tildele advarsel, ændre vilkårene m.v., eller under særlige omstændigheder bestemme, at den prøveløsladte skal indsættes til udståelse af reststraffen.

Hvis den prøveløsladte derimod hverken begår nyt strafbart forhold eller anden vilkårsovertrædelse i prøvetiden, bortfalder reststraffen, og straffen anses for endeligt udstået på det tidspunkt, da prøveløsladelsen fandt sted, jf. § 40, stk. 5.

2.3. Revision af reglerne om prøveløsladelse.

2.3.1. Straffelovrådet har i betænkning nr. 1099/1987 i kap. 13 foretaget en gennemgang af en række vejledende hensyn og argumenter, der må tages i betragtning og afvejes indbyrdes i forbindelse med overvejelserne om en revision af prøveløsladelsesreglerne.

Straffelovrådet gør bl.a. rede for de formål, som traditionelt knyttes til prøveløsladelsesinstitutionen, herunder spørgsmålet om den recidivdæmpende faktor som følge af truslen om fuldbyrdelse af reststraffen i tilfælde af ny kriminalitet. Også hensynet til muligheden for ved fastsættelse af vilkår for prøveløsladelsen at etablere efterforsorg omtales, ligesom prøveløsladelsens strafafkortende virkning nævnes.

Straffelovrådet udtaler i den forbindelse (betænkningens s. 241) bl.a.:

»Ser man bort fra den strafafkortende virkning, står det spørgsmål tilbage, om brugen af prøveløsladelse har nogen betydning for de senere forløb, eller man helt kan afskrive prøveløsladelsen eller i hvert fald foretage en stærk begrænsning af den. Det er næppe meget, der kan siges med bestemt herom. Der er ingen grund til at skjule, at man kan komme til at overvurdere den kriminalitetsforebyggelse og den effektivisering af forsorgen, der bevirkes ved prøveløsladelse. De prøveløsladte falder tilbage i betydeligt omfang, og det må ofte stille sig tvivlsomt, om effektiviteten af forsorgen er øget ved den kombination af tilbud og tvang, der ligger i prøveløsladelse med tillægsvilkår.«

Dette synspunkt gør sig især gældende ved korte straffetider, hvor Straffelovrådet a.st. s. 244 anfører, at de domfældtes risiko for at komme til at udstå disse korte reststraffe antagelig er en recidivhæmmende faktor af begrænset betydning. Begrænset er også disse reststraffes betydning som en støtte for gennemførelsen af et forsorgsarbejde. Straffelovrådet fremhæver, at det behov for afkortning af idømte straffe, der kendes i praksis, afgjort gør sig gældende med størst vægt med hensyn til de ikke-kortvarige og navnlig de langvarige straffe.

Af andre hensyn, som Straffelovrådet peger på som momenter, der må indgå i overvejelserne, kan nævnes hensynet til enkelhed og overskuelighed i straffesystemet, hensynet til forudsigelighed og ligeleg behandling af de domfældte, sammenhængen mellem anvendelse af prøveløsladelse og den samlede mængde afsonet frihedsstraf, samt hensynet til nordisk retsfællesskab. Der henvises i det hele til Straffelovrådets betænkning nr. 1099/1987, side 230-249.

2.3.2. På grundlag af den foran nævnte gennemgang af hensyn og argumenter har Straffelovrådet i betænkningens kap. 14 foretaget en samlet afvejning og fremlagt forslag til den fremtidige udformning af prøveløsladelsesreglerne.

Straffelovrådet har herved delt sig i et flertal og et mindretal.

Flertallet har efter en afvejning af de forskellige hensyn, der er nævnt ovenfor, fundet, at der er sådanne fordele ved prøveløsladelse, at prøveløsladelse bør opretholdes. Der henvises til Straffelovrådets betænkning nr. 1099/1987, side 253 ff.

Flertallet foreslår, at den regelmæssigt indtrædende betingede strafafkortning ved prøveløsladelse efter to tredjedele af straffetiden, dog mindst 2 mæne-